

QUYỀN SÁCH ĐỜI HẸN ĐỜI HIẾU

Hôm ấy trong làng có họp chợ. Người mua kẻ bán tấp-nập, ồn-ào. Khác với mọi lần trước, lần này có một người trẻ tuổi mặc quần áo tây,

chừng mười lăm tuổi. Cậu được một quyền, vui-vẻ ra về, vừa đi vừa đọc rất chăm-chỉ. Cậu tên là Hiếu, học-trò lớp nhứt trường tổng. Cha cậu là

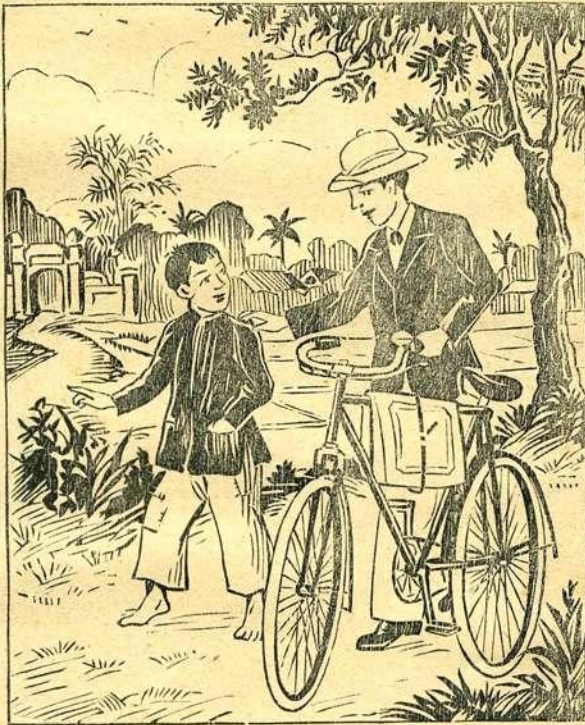
đi xe đạp (xe máy) về chợ. Về mặt ông hớn-hở, tươi-cười, hiền-lành, và tử-tế. Gửi xe máy ở một nơi, tay cấp cấp da, ông vào chợ, đi từ hàng này đến hàng khác mà trò-chuyện với những người nhà-quê. Họ Nghe ông nói, ai nấy gật đầu tỏ ý bằng lòng và vui-vẻ, thỉnh-thoảng họ lại cười âm lên.

Ông là ai? Chính là một ông chuyên lo

bán sách của Hội Tin-Lành. Nghe ông nói rất có lý, nên nhiều người bỏ một vài xu mua sách. Sau-rốt ông đứng ở một góc chợ mà giảng cho mọi người nghe. Ai nấy rất chú-ý. Giảng xong, ông nói rằng:

—Thưa các ông bà, đây tôi có một ít sách nhỏ biểu các ông bà, ai muốn lấy cũng được.

Trong số những người chen nhau giơ tay nhận sách có một cậu con trai

Cậu Hiếu đưa ông Truyền-đạo về nhà

Tin, hiện làm lý-trưởng ở trong làng ấy. Nhờ vì được nghỉ ngày thứ năm, cậu đi ra chợ mua mấy con cá vàng. Cậu được nghe ông bán sách kia giảng, thì lấy làm thỏa-thích lắm.

◆ ◆ ◆

Cậu vừa đi vừa đọc. Ô, lạ nhĩ! Quyền sách nhỏ này nói đến một Đức Chúa Trời hơn-lành, dựng nên loài người và sẵn lòng ban ơn-phước cho họ.

Bấy lâu cậu chỉ nghe nói về những quỷ-thần hung-ác góm-ghe hay làm hại người đời. Sách lại nói rằng không phải khi người ta chết thì hóa kiếp ra con bò, con rắn, con cóc dẫu. Nhưng trái lại, hễ ai tin Đức Chúa Jê-sus-Christ, thì được lên thiên-dàng hưởng phước đời đời, ai không tin Ngài thì bị hình-phạt mãi mãi nơi hồ lửa.

Mới về tới cửa, cậu Hiếu đã hớn-hở nói to rằng:

—Thầy ơi, có người cho con quyển sách này hay lắm.

Ông Tin muốn biết tại sao con lại vui-mừng như thế, bèn hỏi rằng :

—Sách gì đấy con ? Ai cho con thế ?

—Thưa thầy, sách đạo.....

—Ừ chà ! Sách đạo ! Đốt đi ! Đọc làm gì ?

Đáng thương thay ! Đạo là tốt, thế mà hễ nghe nói đến đạo thì nhiều người không vui, thật là lầm-lẫn quá. Cậu Hiếu biết cha không bằng lòng, nhưng cứ cố nói một lần nữa :

—Nhưng, thưa thầy, sách hay lắm kia. Thầy cứ xem qua rồi đốt đi cũng không muộn.

Bấy lâu cậu Hiếu vẫn ngoan-ngoãn và chăm học, nên ông Tin không nỡ trái ý con. Ông bèn bắc ghế dưới hiên nhà mà ngồi đọc sách. Còn cậu Hiếu nấp đằng sau vách xem sẽ ra sao. Cậu thấy cha lầm-nhầm đọc một lúc, thì nét mặt đương tức-bực bỗng dịu dần. Mười lăm phút sau, ông gọi :

—Hiếu ơi !

—Dạ !

Cậu vui quá vì biết chắc rằng cha mình sẽ không xé sách.

—Người cho con quyển sách này bây giờ ở đâu ?

—Thưa thầy, lúc nãy con gặp ông ấy ngoài chợ, không biết bây giờ ông ấy còn ở đó không.

—Thầy muốn gặp ông ta. Con chạy ra xem nếu ông còn ở đó, thì mời về đây cho thầy.

—Vâng.

Cậu Hiếu vui-mừng khôn xiết, vội chạy đi tìm ông bán sách. Nhưng ông đã đi khỏi chợ rồi. Hỏi thăm hết người này đến người kia, cậu mới biết ông đương ở trong nhà ông chánh-hội Đức. Cậu liền vào mời ông và dẫn ông về nhà mình. Tại đây từ bốn giờ chiều đến bảy giờ tối ông bán sách hết sức cắt nghĩa cho cả nhà ông Hiếu hiểu rõ Đức Chúa Jê-sus-Christ là Đấng chịu chết để cứu-chuộc loài người.

Ông Tin giữ ông bán sách ở lại ăn

com, rồi sai mời người làng đến nhóm-họp nghe ông giảng đạo. Ai nấy nghe rất chăm-chỉ, và ngay tối đó cả nhà ông Tin và nhà ông chánh-hội Đức ăn-năn tội, tin-cậy Đức Chúa Jê-sus, trong số ấy chắc các em cũng biết rằng phải có cậu Hiếu.

Năm năm đã qua. Lúc này cậu Hiếu hai mươi tuổi và mới thi đậu bằng Thành-chung. Trong năm năm ấy cậu bền lòng tin Chúa ; dẫu theo học bốn năm ở Hà-nội, là nơi có nhiều sự chơi-bời cảm-dỗ, cậu cũng không chịu để bề-bạn lôi-kéo mình vào vòng tội-lỗi. Trái lại, cậu hết sức lôi-kéo họ đến cùng Đấng Christ bởi làm chứng về Chúa và nhứt là bởi ăn-ở hiền-từ, nhu-mì, hiệp với đạo Tin-Lành. Nhờ đó, cậu dắt-đem được nhiều bạn đến cùng Ngài. Cậu lấy thế làm thỏa-thích lắm.

Ông bà Tin bằng lòng cho cậu cứ học lên bậc trên, nhưng cậu có lòng yêu-thương linh-hồn người tội-lỗi, nên xin cha mẹ cho mình vào học trường Kinh-Thánh ở Tourane để chịu chức giảng đạo.

... Rồi một buổi chiều kia, ở bãi biển Tourane có sóng vỗ vào bờ, có ngọn gió mát, có không-khí trong-sạch, lại thêm xa xa có dãy núi xanh biếc, trên mặt nước có thuyền người đánh lưới đi lại, ... buổi chiều đó một chàng thiếu-niên ngồi dưới cây thông mà đọc sách. Chàng đó là ai ? Chính là cậu Hiếu nay đã trở nên học-sanh trường Kinh-Thánh. Lòng chàng bình-an, vui-vẻ vì đi theo dấu chơn Đức Chúa Jê-sus. Chàng nóng-nảy trông-mong học hết hai ba năm để đi ra cứu-vớt những người hư-mất.

Hỡi các em đọc truyện này, hãy noi gương dạy-dĩ của cậu Hiếu mà hết lòng vâng theo lời Chúa. Nhứt là các em nên đem sách nhỏ nói về đạo Tin-Lành mà phát cho bạn-hữu, vì Chúa có thể dùng một quyển sách nhỏ mà cứu-vớt nhiều người.—T. K. B. thuật.